

ח:

עין משפט
נר מצוה

ז' א מ"י פ"ג מהל'
 סוטה הלכה ד:
 ז' ב ג מ"י שם הל' יא
 סנה עשין נז:
 ז' ד מ"י שם הל' ה:

מוסף רש"י

[illegible]

תוספות שאני

חבל המצרי מרו שיצק
בסטה. חימה חלה יצק
אחריה נרדפה רכובת קרב
אני מצקת רחל אמר רבי
יחזקא אם היה בלד נאח
נאו מלה ואם היה שעה
אני מרדפך שנינו, ור' יצחק
כרובן מפליגי ור' יוחנן דרבי
יחזקא. (איד נאח)
הוא [למרח] וקרא לא מריר
אחא הכינא שאין לחוש
לחרהר. דין ד' מיתות
אל כטולו מן ששנחייב
סקילה ואנו נוסף מן גג.
שנינו דמאריי. (במכות 9)
א' שניש אחר שנינו
ואחר דר' מריר הקביה
דמנן לטונק רחל אז
שנינו עובד כוכבים
ונספ' לא אחור שהיה
ואכיל והא' לא מחייב
הוא שנינו עובד כוכבים

10. לאחר כך מביא חבל המצור. צירושלמי מפרש חבל המצור
וכפיפה המנמרת בלחץ משירי הלשכה כחומות העיר
ומגדליה ולא ידענו אי סודר שנחנק בו ויסיף שנהרג בו דלמרינן
ספק נהרג הידן (מהדירי ע.ג.) דבאין משל לצור אי פירוש נמי
משירי הלשכה כי הכא:

תנינא ואחר כך מביא חב"ל

והוא המצוי. ואלו ידענה
מאי פשיט מהכא טפי מהא דקמי
מיהא וגהרה לו כללנא דשמע דכל
מארי צעין ממח ועל כרחק לנחמה
למחיה צעין אבל לא דוקא לעכ
הדיכא כמיז חבל המריז או שום
קשירה בחורה ולמה היה לו לעכ
קשירה המדקדק בפירוט ר"י לא קשיא
מידי דעיקר הנאחז קמבעיא א"י
משום מהה במהה דוקא חבל או משום
שמיטת גגדס האולי ויפריך לקשור
לללוא כללנא חבל כדי ליפעה ממנה
מיהו היכא דליכא חבל ההנרי ואיכא
לללוא לא מהדרנא יותר מודאי בחר
חבל: **ב"ר** שחרה בה"ב"ק וכו'.
וה"ה דבזמן בית הגור דין ד' מיתות
נשחיתין בן בלא עדים והתראה
שלא (נ) דלוי פסנדרני דכלמר פ' ב'
אחד דיני ממונות (דף ל:): מעשה
ברבי שמעון בן שמוע שהיה בזמן בית
הראשית אמר רבי שמעון בן שמוע
התראה בנחמה אם לא ראיתי וכו'
עד שהשיבו נחש ומקשיין והאי בר
נחש הוא והמי רבי חייל וכו' אלל
האי דנקט מיום שמרב בית המקדש
מלחא דפסיקא נקט דבטלו ארבע
מיתות לגמרי: **ב"י** שנהתיין פקדיה
ממקשי' מפרק השוכר את הפועלים
(י"ב דף פג:): דרבי אלעזר רבי
שמעון הוה תפיס גגני יומא חד פגע
בבהמה כוכם אמר להו פקדיה
ותפסיהו (וקפיהו) וקפיהו וטאקו צבי
ואמר לו רבי אל ירע לך שהוא ובנו
בעלו עברה מאורסה ביו"כ זה
שנחלה נחנק ואחאי לא פריך והאי
בר הכי הוא בר שקליה חבל אלל
לפרש"י לא קשיא מידי דפירש ההם
משום הכי נחלה משום דכל הגסקלין
מתניין ויש לומר דלאו דוקא נקט וטפל
הגג או חיה דורסותו אלא מעין
מיתא שמחייב הכי יהרג ויש מפריש
דבני בעל תחילה דהויא לה בעולה
מיתהא דלמר ברקא אלל הן הגולין
(ומה): (דף שס) ברש קאסי והלאה
אננה לידו או שהרג בנשי יושב מח
הקולם חיה שהרג בשוגג עולה וטפל
והטורא ואל לאו בר שקליה הוא
ותייר אע"ג דלאו בר שקליה מיהו
מיתה במהה דלא דורוק על חצירו
דרך ירידה הוא כדכתיב (במדבר לה)
וישל עליו וימות ואלו ממזים דרך
ירידה ואם הרגו בפייף הקדוש ב"ה
נפרע מהם צעין אחר:

אבימלך

המקנא פרק ראשון סומה

שלימי מפרש חבל המצרי
י השלמה כחומת העיר
וסוף שנהרג בו דלמריין
משל לצור אי פירושו נמי

הכא טעמא מאי. אמרי רבנן שמאזה לבישה ואפילו היא טעורה
משום וגוסרו כל הנשים שלא יצאו עממן לדי חשד ומהינה נעשום:
הפס. שהיא נסקלת אין לך יסור גדול מזה לאחיות: **תרגום**
מימה ובושה: **מר סבר בוינא עדיף ליה**. חשוב על האדם וטני לו

טפי מלערא דגופיה היילך מיתה יפה
היא לו ליסקל לגוס ואע"פ שזערו
נמשך שאזני ממנה למות ולא ליסקל
ערוס ויחזקה. יאורכי יהודה סבר זערה
דגופה עדיף ליה וזו היא מיתה יפה
לו ליסקל ערוס ואע"פ שמתזה ולא
יסקל בלגוס וימשך זערו: כהני אים
זל ביוון טפי. שהיא ערומה עד לגבה
וראשה פרוט ויתן עליה להכטיף וזה
גויא הוא לך שזכר דני אדם לטעם

[illegible]

לראות בה יראה וכו'; הא גופא קשיא ואמרת כל הרוצה לראות בה רואה אלמא אלא שנא גברי ולא שנא נשי והדר תני כל הנשים מותרות לראותה נשים אין אנשים לא אמר אביי תרגמה אנשים אמר ליה רבא והא כל הרוצה לראות בה רואה קתני אלא אמר רבא כל הרוצה לראות בה רואה לא שנא גברי ולא שנא נשי יונשים חייבות לראותה שנאמר יונסורו כל הנשים ולא תעשינה כמותכנה: **מתני'** במדרה שאדם מורד בבה מודדין לו היא קטמה את עצמה לעבירה המקום גוולה היא גלתה את עצמה לעבירה המקום גלה עליה ביחד התחילה כעבירה תחילה ואחר כך הבטן לפיכך תלקה היד תחילה ואחר כך הבטן ושאר כל הגוף לא פלט: **גמ'** אמר רב יוסף אף על גב דמדה בטילה במדה לא בטיל **דאמר** רב יוסף וכן תני ר' חייא מיום שחבר **בהמה** ק"א ע"פ שבטלה סנהדרי ארבע מיתות לא בטלו והא בטלו אלא דין ארבע מיתות לא בטלו מי שנתחייב סקילה או גופל מן הגנב או חיה דורסתו מי שנתחייב שריפה או גופל בדליקה או נחש מכישו מי שנתחייב הריגה או נמסר למלכות או ליסמין באין עליו מי שנתחייב חניקה או מוכב בנהר

או מת בסרוגובי "תניא היה "רבי אומר מנין שבמדה שאדם מודד בה מודדין לו שנאמר 'בסאסאה בשלחה תריבנה אין לי אלא סאה מנין לריבות תרקב וחצי תרקב קב וחצי קב רובע וחצי רובע תומן ועוכלא מנין תלמוד לומר 'כי כל סאון סואן ברעש ומנין שכל פרוטה ופרוטה מצטרפת לחשבון גדול תלמוד לומר 'אחת לאחת למצוא חשבון וכן מצינו בסוטה שבמדה שמודדה בה מדדו לה היא עמדה על פתח ביתה ליראות לו לפיכך כהן מעמידה על שער נקוד ומראה קלונה לכל היא פרסה לו סודדין נאין על ראשה לפיכך כהן נוטל כפה מעל ראשה ומניחו תחת רגליה היא קשטה לו פניה לפיכך פניה

היה כמו אבן שנסקל בסקילה שנותנין על כריסו. וצ"ל דמיידי שהנופל יש לו בידו סיף או סבין כשנופל על חבירו הוא מתיו ראשו בסיף כמו שעושין במלכות:

מסורת הש"ס

(א) וְשִׁנְיָהּ
 כְּחֻמֹּת סָה"ג (ב) לְקַחְתָּ
 (ד) מְעִילָהּ (ה) וְשִׁנְיָהּ
 (ו) וְשִׁנְיָהּ (ז) וְשִׁנְיָהּ
 (ח) וְשִׁנְיָהּ (ט) וְשִׁנְיָהּ
 (י) וְשִׁנְיָהּ (יא) וְשִׁנְיָהּ
 (יב) וְשִׁנְיָהּ (יג) וְשִׁנְיָהּ
 (יד) וְשִׁנְיָהּ (טו) וְשִׁנְיָהּ
 (טז) וְשִׁנְיָהּ (יז) וְשִׁנְיָהּ
 (יח) וְשִׁנְיָהּ (יט) וְשִׁנְיָהּ
 (כ) וְשִׁנְיָהּ (כא) וְשִׁנְיָהּ
 (כב) וְשִׁנְיָהּ (כג) וְשִׁנְיָהּ
 (כד) וְשִׁנְיָהּ (כה) וְשִׁנְיָהּ
 (כו) וְשִׁנְיָהּ (כז) וְשִׁנְיָהּ
 (כח) וְשִׁנְיָהּ (כט) וְשִׁנְיָהּ
 (ל) וְשִׁנְיָהּ

נורה אור השלם

- והשבת ומה מן
ארץ וחסד כל תעשים
אל תעשה
מחבתה:
יחזקאל כג מה
לא תקם ולא תטר
ת בני עמך ואהבת
עמך כעמך את יי:
יקרא יט יח
בסאסא בשלח
יבנה נבה ברוח
קשה ביום קדים:
ישעיהו כו
כי כל סוף כו
יש ושמה מוגלה
עמי והיתה לשורה
אבלת אש:
ישעיהו טז
ראה זה נקדתי
מרה קלה את
אתח למצא חסדך:
קלה זכ

הנהגות הב"ח

- (רש"י ד"ה צה"י וכו')
ומרי שלח: (ב) ד"ה
לחם לו מרעה כנגדו
ל' והד"א: (ג) תח"ס
ה' מיוס וכו' והמראה
א' היו יכולין לדנו
במנהגיהן:

גליון הש"ס

- תנ"י במדבר שאדם
יחד. עין מנהלרין דף א
ע"א:

לעזי רש"י

- ישראל (בינדי-ל). אגד.
זרד, טרט.
מגל"ט (בו"ן מלנ"ט)
ק"ת שקדים מוגלחית.